

Phần 7

Phố đêm buồn hiu hắt. Con mưa chiều đại dẳng trôi qua. Thúy Nga vẫn chậm bước trên con đường đêm còn sót lại những hạt mưa li ti dần dần tản mạn.

Kéo cao cổ áo, Nga vẫn chậm bước, nhìn đêm tối trên phố vắng ảm đẽ, buồn tênh, chốc chốc tiếng gió ủa quá mạnh làm lạnh buốt da thịt Nga, càng chạnh lòng người da diết.

Cảm giác cô đơn như trời dậy trong lòng Nga, như muốn có người bên cạnh để tâm sự cùng nhau. Nga nhìn về phía trước, đưa tay ôm bờ vai ngăn cái lạnh trong lòng.

Hình bóng Trọng Nhiên lại hiện lên, đôi mắt sáng đầy tin tưởng, nụ cười hiền và giọng nói thật ấm đẽ tạo tình cảm cùng người đối diện.

Tất cả những thứ ấy dường như đã trở thành rất với Nga từ lâu lắm rồi.

Thế mà hôm nay Nhiên không thấy đến. Đã một tuần trôi qua còn gì, anh không hề đến đón cô, không còn đứng dưới bóng cây cỏ thụ chờ đợi như hôm nào.

Nga nghe một nỗi buồn sâu kín trong lòng dâng đầy, cô thềm nghe giọng bông đùa của Nhiên, những câu nói lấp lửng úp mở của Nhiên.

Nga nhớ rất rõ đã một lần Nhiên bối rối, ngần người trước câu nói ấy.

Anh nhìn thật sâu vào ánh mắt của cô xem có ý gì trong câu hỏi đó. Nhưng rồi dường như Nhiên có vẻ thất vọng bởi ánh mắt trong veo của cô vẫn hồn nhiên vô tư. Nga không hiểu chút tình cảm nào trong lòng anh hay sao?

Và Nhiên đã cố bình tĩnh, khóa lấp bằng câu trả lời chưa có người yêu. Nga cũng không hiểu rõ lòng mình phải chăng đã yêu Nhiên, nhưng còn đắn đo do dự.

Trọng Nhiên nhỏ tuổi hơn cô, là bạn của Thu Nghi, em trai của cô. Đã nhiều lần cô cố nén tình cảm trong mình, dù sao cô vẫn còn yêu tình yêu đầu đẹp tuyệt vời đối với Văn.

Nhưng cô đã hiểu con tim cô đã lần áp lý trí, cô muốn nhận thức trái tim mình ngày càng lộ rõ tình yêu với Nhiên rõ rệt. Nhưng tại cô cố đẽ nén, tự dối lòng mình thôi.

Trọng Nhiên đích thực là một người đàn ông bản lĩnh, và cô dù đã lớn tuổi hơn nhưng chắc gì đã từng trải hơn anh.

Nhiên ơi! Tại sao hôm nay Nhiên buồn và tự ái vì Nga vẫn xem Nhiên nhỏ tuổi hơn Nga?

Nhiên ơi! Anh... anh có biết rằng Ngà đã bắt đầu yêu anh rồi không? Anh thật sự rất cần đối với Ngà, Nhiên ạ?

Nhưng rồi Ngà lại lắc đầu, dằn vặt bởi khoảng cách tuổi tác. Cảm giác ấy cứ ám ảnh Ngà, cô đã có tình yêu với Văn, cô là chị của Nghi. Trọng Nhiên cũng như là Nghi thôi.

Ngà nghe lòng buồn vô tận, cô và Nhiên sẽ chẳng bao giờ có nhau vì những lý do đó. Ngà cúi mặt buồn lặng lẽ, trong nỗi buồn sâu kín.

Một cơn gió thổi qua, làm Ngà rùng mình, đan chéo đôi tay ôm chặt bờ vai hơn nữa.

Bất chợt Ngà cảm thấy như ai đó choàng chiếc áo khoác lên người mình. Hốt hoảng, Ngà xoay người lại, trước mặt cô là Trọng Nhiên, vẫn nụ cười hiền trên môi và ánh mắt sáng dường như đang quyến rũ lạ.

Nhiên khẽ khàng, giọng thật ấm:

- Chị đang lạnh lắm phải không? Khoác đỡ chiếc áo này của tôi đi.

Ngà thoáng bất ngờ, ánh mắt cô chợt lóe lên niềm vui:

- Nhiên đây ư? Thế mà Ngà cứ ngỡ là ai. Nhiên làm tôi giật mình đứng cả tim. Mấy hôm nay sao Nhiên không đến tìm tôi?

Ánh mắt Nhiên nhìn Ngà thật ấm. Thọc sâu đôi tay vào túi, anh khẽ giọng nói:

- Chị có trông chờ tôi đến không? Tôi chỉ ngại đến đón chị mãi, sẽ gây phiền cho chị thôi.

Ngà chợt cúi nhìn xuống, lảng tránh ánh mắt của Nhiên:

- Ờ thì, mọi hôm Nhiên vẫn đến. Mấy hôm nay thấy lạ, nên tôi mới hỏi vậy. Có lẽ đã làm phiền Nhiên, tôi xin lỗi.

Bất chợt Nhiên dừng bước, choàng tay ôm bờ vai Ngà. Anh nói khẽ trong sự thay đổi đột ngột:

- Thúy Ngà! Anh có việc nên không dám đón em, đừng giận anh. Thật sự bây giờ anh nói tiếng yêu em, Ngà ạ!

Rồi anh vội cúi xuống hôn vào bờ môi Ngà say đắm. Một thoáng bối rối, Ngà đẩy nhẹ anh ra, cô nói:

- Trọng Nhiên! Không nên như thế! Nhiên là bạn của Nghi mà.

Nhiên nhìn cô bằng ánh mắt nồng nàn, say đắm, giọng nói của anh thật dứt khoát, nghiêm nghị vang lên:

- Thúy Ngà! Nhưng bây giờ tôi không phải là em của chị nữa, mà phải đổi lại cách xưng hô cho đúng Ngà ơi! Anh yêu em. Tại sao em cố lảng tránh tình yêu của anh đối với em chứ? Tại sao cứ mãi dối lòng mình hả em? Và anh cũng

biết rất rõ, em cũng đã yêu anh từ lâu lắm rồi. Em không thể qua mắt anh được đâu Ngà, Nếu không yêu anh tại sao hằng đêm bước ra khỏi cổng bệnh viện em luôn hướng mắt về cây cô thụ kiếm tìm anh? Và cả đêm nay, anh đã dầm mưa đến nơi cũ chờ em. Nhưng tự ái trong lòng anh đã trỗi dậy, anh lại bỏ đi, giận em đã không hiểu lòng anh. Thế rồi sự yêu đuối trong lòng anh đã khiến anh không dần nén được, vẫn phải chờ em. Xa xa anh nhìn thấy dáng em cô đơn lạnh giá, anh gạt bỏ đi tất cả để đến bên em. Ngà ơi! Em rõ lòng anh chưa? Anh đau khổ thế nào, em rõ chưa?

Ngà xúc động, cô nhìn Nhiên khẽ nói:

- Nhiên sao thế? Hãy bình tĩnh lại đi Nhiên không khỏe ư?

Anh tròn mắt nhìn cô:

- Anh nói không sao hết. Chỉ cần được nghe em nói tiếng yêu anh là đủ rồi Ngà ạ!

Ngà nóng ran cả mặt, cô nhìn đi nơi khác, kêu nhỏ:

- Trọng Nhiên, tôi...

Ánh mắt anh nhìn Ngà thật ấm:

- Ngà ơi! Anh muốn trong đêm nay trời hãy tiếp tục cơn mưa bão lớn cuốn phăng tất cả anh và em, lúc ấy em mới thấy rằng em thật sự cần có anh bên cạnh.

Ngà im lặng, vẫn cúi mặt bước đi, lãng đi những gì Nhiên vừa nói. Anh siết nhẹ vai cô, ôm cô vào lòng. Một luồng hơi ấm phả vào mặt Ngà. Nhiên đang rất cần cô.

Giọng anh trở nên thật tha thiết:

- Thúy Ngà! Em có hiểu rõ những gì anh nói không?

Ngà bối rối:

- Nhiên! Mình về đi Nhiên?

Ánh mắt anh cháy bỏng:

- Thúy Ngà! Trả lời, anh đi!

Ngà khó xử, cô nhìn anh như van nài:

- Trọng Nhiên! Đừng buộc tôi trả lời anh mà!

Nhiên đưa tay vuốt nhẹ nhẹ lên má cô, anh nhìn đắm đuối:

- Ngà ơi! Hãy nói yêu anh đi em!

Ánh mắt anh vẫn không rời Ngà, cô nghe tim mình đập mạnh, lời anh như mật ngọt rót vào tim.

Bất giác Nhiên lại cúi xuống, đôi môi anh lướt nhẹ bờ môi Ngà rồi hôn say đắm vào môi Ngà hé mở.

Nhiên say mê hôn lên bờ môi thơm từ lâu anh mơ ước. Ngà lịm đi trong nụ hôn tự nguyện đó.

Đây mới thật sự là nụ hôn đầu rơi cô. Ngà tận hưởng vị ngọt tình yêu Nhiên đưa đến. Nụ hôn đúng nghĩa của nó.

Rồi như nhận ra phút yếu lòng của mình, Ngà nhẹ đẩy Nhiên ra, cô chột lên tiếng như trước:

- Trọng Nhiên! Mình không nên thế...

Nhiên nhìn Ngà bất ngờ:

- Em sao thế Ngà?

Ngà cúi mặt bối rối, cô khóa lấp:

- Tôi không sao hết. Mình về thôi Nhiên.

Nhiên nhìn Ngà mà thất vọng lẫn đau đớn:

- Em không yêu anh sao Ngà?

Ngà nhìn gương mặt đầy thất vọng của anh, không đành lòng, cô lảng tránh, khóa lấp:

- Tôi cảm thấy lạnh. Dường như trời lại sắp mưa, gió thổi mạnh quá Nhiên ạ!

Nhiên nhẹ nhàng ôm Ngà vào vòng tay ấm áp của mình khẽ thì thầm:

- Anh sẽ che chở cho em nếu như bây giờ cơn mưa có bất ngờ đổ xuống. Ngà ơi! Đến khi nào tim em mới rung động nói lên tiếng em yêu anh, dù có gục chết dưới cơn mưa, anh cũng mãn nguyện.

Ngà nghe tim mình rung lên trong nhịp đập mạnh. Ánh mắt của Nhiên làm cô mê mẩn đi. Nhưng không hiểu tại sao cô vẫn không thể thoát lên những suy nghĩ tận đáy lòng mình.

Giọng nói của Nhiên thật êm tai:

- Trả lời anh đi, Thúy Ngà!

Cô lắc đầu không nói:

- Buông tôi ra đi Nhiên. Đừng nhắc đến chuyện ấy nữa mà.

Nhiên buồn buồn cất giọng:

- Tôi xin lỗi, đã xúc phạm đến Ngà. Tôi hiểu mình đã quá ngốc nghếch khi nói yêu Ngà.

Trọng Nhiên bước lạng lẽ trong nỗi buồn vô tận. Anh không hiểu được những gì sâu kín trong lòng Ngà. Cô chẳng nói từ chối cũng chẳng đáp lại tình yêu của Nhiên.

Tại sao có lúc Ngà gần gũi thân quen, lúc lại lạnh lùng xa cách Nhiên? Ngà đang nghĩ gì ư? Sao không hiểu cho nỗi lòng Nhiên đang giằng xé đau buốt.

Ngà vẫn âm thầm bước bên anh, cô hiểu trong cái im lặng ấy, Trọng Nhiên đang nôn nao, thất vọng.

Ngà khẽ thở dài. Lỗi của cô đối với Nhiên rất nhiều. Ngà nhìn anh nhỏ giọng:

- Nhiên giận Ngà ư?

Nhìn Ngà, anh khỏa lấp:

- Không, tôi cảm thấy hơi buồn cho mình thôi.

Ngà nhẹ cắn môi, khẽ nói:

- Mình về thôi Nhiên. Trời sắp mưa nữa rồi đây. Đi mưa không tốt đâu, Ngà chỉ sợ chúng mình sẽ bệnh.

Nhiên nghe lòng ảm lại sau câu nói chúng mình của Ngà. Thế ra Ngà vẫn còn chút gì đó nghĩ đến anh. Nỗi hụt hẫng buồn chán trong lòng anh dường như vơi đi phần nào.

Nhiên nhẹ cười:

- Anh thì quen rồi, chỉ lo cho Ngà thôi, con gái đi mưa lại hay cảm lạnh lắm.

Ánh mắt họ chột nhìn nhau, không ai nói với ai lời nào. Nhưng cả hai cũng đang hiểu rằng, tình cảm trong họ có chiều hướng thay đổi.

Giọng nói của Nguyên vang lên nhẹ nhàng bên tai cô phá tan đi cái im lặng nặng nề ấy.

- Sao cô lại làm việc ấy?

- Việc gì cơ? - Giọng Vy thật khẽ đáp lời anh, nhưng không hiểu ý của câu hỏi Nguyên dành cho cô.

Ánh mắt u buồn của Nguyên nhìn cô nhẫn nại. Anh dịu giọng khẽ bằng một câu hỏi tiếp.

- Sao Vy lại xin nghỉ việc nơi đây?

Vy cúi mặt im lặng không trả lời câu hỏi của anh. Vẫn là giọng đều đều trầm buồn của Nguyên.

Vy giận tôi phải không? Vì giận tôi nên Vy muốn rời khỏi đây.

Vy lắc đầu khẽ nói:

- Không phải, do tôi không chịu được vẻ tĩnh lặng quá buồn vắng của nơi này mà thôi.

Lại các lắc đầu của Vy. Ánh mắt anh nhìn Vy sâu lắng:

- Cô lừa dối được mọi người, nhưng không lừa dối được tôi đâu. Chỉ một lí do duy nhất là vì tôi mà Vy ra đi.

Vy khẽ cười buồn, không cãi:

- Anh nghĩ sao cũng được. Nhưng tôi đi vì thấy mình không thích hợp với nơi đây mà thôi.

- Vy từng nói với tôi, Vy thích sự trong lành chốn này. Vy yêu những khu rừng này, những khu rừng xanh um cây lá, Vy không thể vì những lý do nào đó mà bỏ ra đi.

Ánh mắt u buồn vẫn nhìn ra khoảng không, giọng nhẹ nhàng xa vắng:

- Đôi khi cái mình thích là một chuyện, nhưng biết không thể nắm giữ trong tay thì lưu luyến nữa mà chi. Ở đây có nhiều việc mà khả năng tôi hạn hẹp mà không thể làm được như ý anh.

Nguyên trầm giọng, nén tiếng thở dài:

- Vy đang tự hạ thấp mình hay đang oán trách tôi? Cả hai chúng ta đều hiểu công việc mình đang làm kia mà. Trong tôi chưa bao giờ có ý nghĩ là sẽ tìm người thay thế chỗ của Vy.

Vy chớp mắt khẽ cúi đầu:

- Còn một điều tôi cũng nên nói với anh. Tôi không thể chôn vùi tương lai của mình nơi đây mãi mãi.

Ánh mắt của Nguyên chột rục lên những tia kỳ lạ, anh thoạt nhìn cô trân trối như nhìn một vật thể lạ đến từ đâu.

Thoạt lúc sau, Nguyên nhẹ chớp mắt rồi buông từng tiếng:

- Trong Vy đã từng có ý nghĩ thật sao?

Vy quay mặt nhìn ra cõi xa vời, cũng nhìn để lảng tránh ánh nhìn như lửa đốt của anh cô đáp mà không biết mình đã phạm một lỗi lầm thật nghiêm trọng.

- Tôi đến đây như một cuộc dạo chơi, và tôi nghĩ có lẽ thế cũng đã đủ cho mình.

Sự thất vọng tràn đầy hiện rõ trong mắt Nguyên. Anh quay nơi khác, nói trong tiếng khàn đục cố che dấu những cảm xúc của lòng mình.

- Phải, có lẽ cô đã đúng. Mảnh đất này có chi đâu để vương vấn, nó chỉ làm cản bước tiến của người ta thôi.

Những lời nói đau lòng ấy được phát ra từ trái tim tổn thương của Nguyên. Rồi không hiểu sao dường như không kìm chế được những xúc động trong lòng, anh vụt quay phắt về phía cô hét to giọng đầy phẫn nộ giận dữ:

- Cô cút mau đi! Sao còn đứng đó? Xéo mau khỏi cái vùng đất này. Cái vùng đất cô cho là quá ư nghèo nàn này.

Vy giật nảy mình trong tiếng hét của anh, cô trân trối nhìn Nguyên mà đôi chân cứ chôn tại chỗ.

Một tiếng “Xoảng” khi bàn tay anh quét mạnh ngang bàn. Chiếc ly thủy tinh vỡ tan, nằm chổng mình trên nền gạch sáng.

Tiếng quát của Nguyên vang lên càng lớn:

- Cô... Cô cũng đáng khinh như bọn con gái kia thôi. Có khác chẳng họ chửi bỏ nơi đây vì sợ nghèo khó, còn cô...

Tiếng Nguyên vụt cười khan rồi trừng mắt nhìn Vy.

- Cô rời đây khi đã thỏa thuê dạo chơi sự trưởng giả của mình.

Rồi anh chọt gục đầu trong hai cánh tay đang cấu siết cạnh bàn.

Giọng trở nên bi thảm:

- Tại sao vậy? Tại sao con người cô là thế? Tôi đã nhận xét sai lầm rồi ư? Không, tôi không tin là vậy.

Nguyên vụt ngẩng phát lên nhìn Thúy Vy. Anh chồm tới, đôi cánh tay chọt ghì chặt bờ vai cô, lắc mạnh:

- Tôi không tin con người Vy như thế. Mọi khi Vy vẫn thích chống đối tôi mà. Vy cứ nói ra nổi tức giận trong lòng mình đi, Vy có thể nặng lời oán trách tôi. Vy đừng thay đổi thế, đừng giận tôi mà im lặng rồi tìm cơ để ra đi.

Vy nhắm mắt thấy đau buốt đôi bờ vai, trong cánh tay rắn chắc đang siết chặt lấy cô. Ngọn lửa giận như chọt bùng lên trong Vy. Cô gạt phăng tay anh ra hét lên:

- Anh buông tôi ra. Phải đó! Tôi ghét anh, tôi thù anh... Tôi không chịu đựng được anh nữa rồi.

Rồi không hiểu sao Vy chọt ôm mặt khóc. Cô uất ức nghẹn ngào:

- Tôi đã làm lỗi gì chứ Tại sao anh cứ muốn trút mọi cơn giận vào người tôi? Tôi đã cố làm tốt mọi việc, cố tìm mọi cách cho anh được vui thế mà trả lại cho tôi chỉ toàn là những lời trách mắng của anh. Tôi ghét anh ghét anh lắm, anh biết không?

Những lời tầm tức của Vy đã chẳng thể thoát ra được nữa khi bờ môi cô đã bị khóa chặt bởi cái hôn mạnh bạo bất ngờ của Trí Nguyên.

Vy như ngộp đi trong nụ hôn nồng cháy cuồng nhiệt của anh. Cô yếu ớt phản ứng lại Nguyên, nhưng dường như mọi cố gắng tiêu tan hết, cô chẳng còn chút lực nào có thể đẩy được anh ra.

Nguyên hôn hôn:

- Ôi! Đừng ghét anh. Đừng ghét anh bé. Lỗi của anh, lỗi của tên gốc đã quá yêu em mà thôi.

Giọng nói tha thiết vừa như ru của Nguyên làm Vy chột tỉnh mộng sau cái hôn dài, cô vùng khỏi anh. Nhưng không, Nguyên đã ghi chặt cô lại, ôm siết vào lòng, giọng anh nói như trong mơ.

- Đừng rời anh. Đừng bỏ anh, em yêu. Anh không muốn em xa anh. ngàn lần không muốn.

Vy lặng yên nhìn sâu vào đôi mắt cháy bỏng tha thiết của anh xem có phải đó là tiếng của anh đang nói?

Bất giác, cô lại bật khóc và đôi tay nhỏ không ngừng đánh vào ngực anh, giọng đầy oán trách:

- Anh là kẻ độc ác, tàn nhẫn là người không có trái tim. Tại sao lúc nào anh cũng muốn người khác phải tuân phục anh? Bây giờ thì không đâu. Anh đừng hòng muốn tôi nghe lời anh nữa.

Ánh mắt anh nhìn Vy đầy vẻ khổ sở van lơn:

- Anh biết anh xấu, anh không tốt nhưng lần này anh đang nói bằng trái tim mình. Anh van em ở lại đừng bỏ anh đi. Đây là lời thỉnh cầu của anh. Biết không em?

- Anh chỉ thích làm khổ người khác thôi. Anh chinh phục tôi để thỏa thích sự cao ngạo của anh đó phải không .

Anh lắc đầu nhìn cô:

- Không phải vậy. Anh không lừa dối em. Nếu còn giận anh, cứ hãy đánh anh nữa đi. Đừng nói với anh những lời như thế.

Rồi ôm lấy Vy, anh áp đầu cô vào ngực anh, như để cho cô nghe từng nhịp đập rạo rục của trái tim mình.

- Đừng nghĩ rằng anh không biết yêu cô bé. Anh yêu em điên cuồng lên được, anh ngắm trộm em để rồi thèm được hôn lên đôi bờ môi mọng ướm này đầy khao khát – Nhưng anh lại nén lấy lòng mình, anh sợ em sẽ lại chê anh già hơn em. Anh sợ em sẽ không yêu anh, rồi từ chối anh.

Vy vẫn thút thít dù lòng đã dịu xuống. Để yên mình trong vòng tay của anh, cô cất giọng còn nhòe trong nước mắt oán giận:

- Anh là một tên ngốc.

- Ồ, anh là kẻ ngốc. Một kẻ ngốc đã quá yêu em mà không dám nói ra...

Nguyên cúi xuống nhẹ lau những giọt nước mắt còn đọng trên đôi má cô bằng những nụ hôn.

Vy vụt nhắm mắt lại né tránh mà cũng như để thoát khỏi ma lực kỳ lạ đang cuốn hút hồn cô.

Vội rời khỏi vòng tay anh, Vy vuốt lại mái tóc rồi xoay nhìn vào chiếc Valy đầy áp đồ của mình.

Hành động bất ngờ của Vy làm Nguyên thấy ngạc nhiên sững sốt. Anh nhẹ giọng hỏi cô:

- Em sao vậy? Em không yêu anh ư?

Cái lắc đầu của Vy khẽ khàng lướt qua mắt anh. Nguyên đứng lặng nhìn cô đầy tuyệt vọng.

- Em lắc đầu nghĩa là sao? Anh muốn nghe lời em nói kìa.

Vy quay nhìn anh, ánh mắt to tròn mà Nguyên thích, bây giờ trở nên khó hiểu.

- Em không thèm yêu một khúc gỗ. Không thích yêu một "lão vô tri".

Nguyên lắc đầu lộ vẻ đau khổ, giọng anh chột to hơn, cãi lý:

- Anh không phải vô tri. Anh có tình cảm mà.

Rồi quay mặt thất vọng, giọng anh xiu xuống:

- Anh hiểu rồi. Anh không xứng đáng với em. Sao anh ngu ngơ không nhận ra thế nhỉ?

Nguyên quay lưng bước đi trong những bước chân nặng trĩu và cả nỗi lòng đau đớn.

Một giọng hồn dỗi thoảng qua mà anh cứ ngỡ ai đó nói trong mơ.

- Ngốc thế là cùng. Đợi người ta nói mới biết sao hả?

Nguyên đứng quay lại. Anh vội nhìn về phía người anh yêu - Một nụ cười mim mím như nụ hoa đang hướng về anh. Đôi môi nhỏ khẽ cử động:

- Sao còn đứng đó? Không muốn giúp em sắp đồ vào chỗ cũ à?

Gương mặt Nguyên chột bùng lên rạng rỡ. Anh ào đến như cơn lốc, ôm lấy người Vy, xoay tròn trong nỗi mừng vui khôn xiết.

Một nụ hôn đáp xuống bờ môi mọng chín. Vy như mê đi trong nụ hôn nóng bỏng của anh trao. Cô say sưa tận hưởng những hương vị ngọt ngào từ bờ môi hôn của người đàn ông mạnh mẽ.

Giờ đây, Vy như mới chột cảm nhận được thế nào là hương vị nồng nàn của tình yêu.

Vy cảm thấy thích thú trước khu rừng xanh mượt trước mặt. Từng đi rừng, từng ngắm cảnh thiên nhiên, thế mà cô cứ ngỡ lần đầu tiên đặt chân đến chôn này.

Đúng là thiên nhiên bạt ngàn cây lá, và bây giờ nó không còn là bí mật của riêng Vy như ngày nào cô tắm suối một mình. Hôm nay đứng trước đôi núi chập chùng này còn có Trí Nguyên.

Vy ngẩng mặt nhìn tán cây cổ thụ cao lợp bên rừng. Tiếng chim hót líu lo gọi nhau, hay là một bài tình ca nào đó của đôi tình nhân đang thổi khúc nhạc lòng mà cô không hiểu rõ.

Tất cả những huyền bí mà Vy luôn tò mò khám phá. Chính sự tò mò khám phá đó bao phen Vy suýt mất mạng rồi, chính Nguyên ra tay che chở cho cô.

Nét nhí nhảnh của cô bé thật dễ thương. Vy cúi nhặt hòn đất nhỏ ném mạnh lên đôi chim đang đứng cùng nhau trên cành.

Tiếng động khô khan va vào cành làm chúng hoảng sợ bay vụt đi. Cô chụm môi lẩm nhẩm nó:

- Chúng đã bay đi cả rồi, anh Nguyên hả?

Choàng vai ôm người yêu ngã vào lòng, Nguyên khẽ khàng:

- Em làm thế là đã đánh mất buổi hẹn hò của chúng rồi đó.

Ngẩng nhìn anh, ánh mắt Vy như reo cười, cô nói:

- Đã thành nhà văn bao giờ vậy? Chúng mà cũng biết yêu đương nữa sao?

Anh nheo mắt xì vào trán cô:

- Tại em không biết đó thôi. Mấy mươi năm gắn bó với rừng, anh còn hiểu cả sở thích của từng loài chim khác nữa là.

Cô nhẹ liếc anh:

- Chỉ giỏi tài múa mép. Anh định gạt em đó hả?

Anh cười, vội cúi xuống hôn cô:

- Em nói đúng. Anh định hôn em đấy!

Cô chỉ nhẹ vào trán anh:

- Chết à ghen! Anh khôn lắm!

Đỡ lấy mái tóc người yêu trước cơn gió, Nguyên khẽ khàng nói:

- Thúy Vy! Anh không thể phủ nhận được, em rất nổi bật giữa khu rừng xanh mướt của anh. Em là công chúa trong rừng của Trí Nguyên, phải không em?

Nụ cười e ấp nở trên môi, cùng mái tóc đang tung bay trong gió, tất cả đã làm rung động lòng Trí Nguyên. Anh đến với Vy bằng tình yêu say đắm, nồng nàn chân thật.

Ánh mắt anh nhìn cô không chớp. Vy của anh dễ thương, quyến rũ lại rất ư là trẻ con, luôn nũng nịu vùi vĩnh giận hồn anh.

Cái trẻ trung yêu đời ngây thơ đó đã vực anh dậy khỏi nỗi thương đau buồn khổ dần vạt thắm kín trong lòng bao lâu nay.

Vy đã truyền cho anh sức mạnh niềm tin vào cuộc sống. anh yêu Vy và bây giờ anh biết rõ không thể rời xa Vy được nữa. Thúy Vy đã thực sự là một nửa còn lại của đời anh.

- Thúy Vy! Em là tất cả của lòng anh, Vy ơi.

Nghiêng đầu vào ngực anh, Vy thì thầm:

- Thật vậy không anh? Đừng lừa dối em nghe Nguyễn.

Anh siết nhẹ bờ vai cô:

- Anh không bao giờ lừa dối em dù bất cứ điều gì, Vy ạ. Em tin anh không?

Cô chớp mắt nhẹ gạt đầu:

- Vâng. Em tin anh. Ngoài Trí Nguyễn này, em chưa bao giờ yêu ai.

Anh lại hôn lên bàn tay nhỏ nhắn của Vy:

- Vy ơi! Anh không thể nào quên em, quên được mùi hương quen thuộc của người anh yêu - Và nhất là không quên...

Cô cười nhìn anh:

- Không quên gì nữa hả?

Anh cười, trêu chọc~:

- Không quên những giọt nước mắt của cái ngày em làm tiêu ma hết giàn ươm của anh đấy. Nhớ không?

Đắm vào ngực anh mấy cái, cô đổi giọng:

- Hừm! Dễ ghét! Lại còn nhắc để trêu em nữa hả? Hôm ấy chỉ tại cái đồng hồ quý cái của em mà ra thế.

Nguyễn cười nhìn người yêu say đắm. Anh cúi xuống định hôn Vy. Cô nghiêng mặt tránh né, thoát khỏi vòng tay anh.

Vy cười dẫu môi:

- Xấu hổ! Định hôn người ta. Em ghét lắm nhé!

- Mặc kệ, cho em ghét anh luôn, xem có dám khóc nhè với anh không?

Nguyễn vụt đứng lên ôm chầm lấy Vy cười vang cả khu rừng. Vy vội che mặt kêu lên:

- Ái! Buông em ra! Em không giỡn nữa đâu. Nếu không em khóc thật đó. Cho anh biết.

Nguyễn cười, trêu lại:

- Khóc đi em. Có ngập lụt khu rừng này thì cả hai chúng mình cùng chết và hạnh phúc bên nhau rồi. Anh mong được thế.

Vy giậm chân giậm dỗi:

- Không thèm, không nói chuyện với "lão vô trí" nữa đâu.

Ôm bờ vai Vy, anh nói nhỏ:

- Giận anh sao em? Cho anh xin lỗi đi. Em nhìn kìa, đôi chim khi nãy đang cười em đấy!

Cô liếc anh thật dài:

- Người ta chưa cho phép, sao cứ hôn hoài vậy chứ?

Nguyên cười, ôm hôn người yêu, nói nhỏ vào tai:

- Thà như thế càng "ngon" đợi em cho phép không còn cảm giác và giá trị cô bé ơi! Rõ chưa nào?

Vy then thùng đấm vào ngực anh:

- Dễ ghét quá trời! Lúc nào anh cũng đùa được.

Anh cười, nhìn Vy thương yêu.

- Vy này! Đi rừng hôm nay chỉ bộ để giận anh thôi hả?

- Em muốn biết tất cả những khu rừng còn lại này có gì huyền bí khác lạ. Vừa đến góc cỏ thụ này anh lại kiếm chuyện không thôi - Vy vùng vằng hờn dỗi nói.

Nguyên không nói gì, cúi hôn vào mái tóc Thúy Vy. Mùi hương thơm tinh khiết thoảng qua mũi anh dễ chịu làm sao ấy.

Vy lại hỏi anh, vẻ dò xét:

- Anh Nguyên nè! Rừng núi bạt ngàn thế này, hẳn là anh cũng có một kỷ niệm đẹp nào đó không thể quên được trong lòng anh chứ?

Anh vuốt tóc cô hỏi lại:

- Em nói thế là có ý gì? Anh chưa hiểu rõ lắm.

Cô cười lém lỉnh:

- Tỉ như là chuyện tình yêu của anh với một người con gái nào đó.

Siết nhẹ lấy vai Vy, anh khóa lấp đi:

- Không đâu em. Có người yêu đẹp như em đã chiếm trọn trái tim anh, còn chỗ nào cho ai chiếm nữa chứ?

Cô lắc đầu nói:

- Em nói là trước kia. Trước khi em đến đây.

Anh cười nhìn Vy:

- Như em đã thấy, rừng núi u buồn mát rượi, có ai muốn bám víu vào mảnh đất này đâu, để anh mơ tưởng đến? Duy chỉ có em là cam chịu cuộc sống heo hút nơi này, anh càng phục em vô cùng.

Xỉ vào trán anh, cô lém lỉnh:

- Chỉ khéo nịnh em để chạy tội che giấu. Em rõ cả bọn đàn ông các anh, ít nhất cũng một hai cô nào đó, lúc nào mà chả thế.

Anh chột nhìn Vy, hỏi:

- Sao em lại rõ thế hả em yêu?

Vy nghênh mặt điem tay vào miệng anh, cô nói:

- Miệng lưỡi của anh là loại đường kết tinh hạng nhất, chỉ tổ làm khổ bọn con gái chúng em mà thôi.

Vẫn ánh mắt đó, Nguyễn nói pha chút ghen hờn:

- Không phải ai cũng như em nói đâu, Thúy Vy. Anh không bao giờ như thế. Nhưng tại sao em lại có ý nghĩ đó.

Vy chột nhận ra vẻ khác lạ của Nguyễn, như hiểu ý nghĩ trong anh, cô bật cười, nhỏ giọng trêu chọc:

- Anh ghen ư?

Nguyễn khẽ gật đầu không chối cãi

- Anh muốn em luôn luôn nghĩ rằng anh là người yêu đầu tiên của em. Chẳng ai khác ngoài anh thế thôi.

Vy cười, vuốt cánh mũi anh:

- Nếu như trước đây em đã một lần yêu, anh nghĩ sao?

Nhìn Vy thoáng chẳng sao hết. Nhưng anh tin rằng không bao giờ có chuyện ấy. Anh chỉ cần hiện tại em yêu anh là đủ rồi. Đúng không?

Vy áp đôi bàn tay vào má anh:

- Em biết rõ người yêu của em thật đáng yêu. Tôn trọng và cao thượng, nên em mới chọn... chứ bộ.

- Anh không toàn vẹn như em nói đâu. Vì yêu em, anh vượt qua tất cả. Nếu không, mất người yêu em?

Vy trách yêu:

- Em ghét anh nhất, hờ tí là nổi cơn ghen lên rồi.

Anh âu yếm hôn vào trán Vy:

- Không ghen không phải là tình yêu nữa rồi, em ạ. .

Rồi anh nhìn Vy, hỏi:

- Mà người em nói là ai vậy, Thúy Vy?

Cô nhìn anh cười mỉm:

- Anh muốn nghe em nói lắm sao?

Nguyên gật đầu:

- Vâng! Để xem hấn có hơn anh không nào. Em nói đi.

Vy ngắt chót mũi anh, lắc đầu cười trêu:

- Em chỉ nói đùa thôi, chỉ có gã Trí Nguyên vô tri này chiếm được trái tim em. Đồ ngốc!

Ánh mắt Nguyên sáng ngời nhìn cô say đắm:

- Thúy Vy! Anh đúng là một thằng ngốc. Anh diễm phúc vô cùng em yêu. Trong lòng anh, mãi mãi chỉ có em thôi.

Vy then thùng trách yêu:

- Em nghĩ đến anh nhiều thế đó. Mà trái lại, anh luôn nghĩ oan làm khổ em mãi không thôi.

Nguyên cười xuống giọng năn nỉ:

- Anh biết tội của anh rồi, thế bây giờ em muốn anh đền em gì nào em yêu?

Vy vội nghiêng mặt nói với anh:

- Không cần anh đền. Em biết sẽ thua anh nữa thôi. Anh là người cơ hội biết chưa hả?

Giả vờ như không hiểu, anh hỏi lại:

- Người cơ hội là sao?

Bẹo vào má anh rõ đau, cô rít khế:

- Hôn em, chứ còn gì phải hỏi.

Nguyên ôm chồm lấy người yêu cười vang lên:

- Em của anh vô cùng thông minh. Đáng được khen thưởng.

Cô bữu môi dài giọng:

- Em cũng chẳng cần anh khen em đâu nhé.

Anh siết nhẹ cô trong vòng tay ấm áp:

- Em chẳng cần, nhưng anh rất cần.

Nói rồi, Nguyên nâng mặt cô lên, anh cúi xuống, ánh mắt anh nhìn cô say đắm yêu thương.

Vy nghe xao động trong ánh mắt tha thiết ấy, cô tận hưởng những nụ hôn cuồng nhiệt mang hương vị ngọt ngào mà anh đưa đến.

Không gian ngừng trôi, mà lắng đọng để đôi tình nhân hòa quyện vào nhau trong hạnh phúc tuyệt vời giữa rừng.